

Arrest

nr. 204 572 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Mongolische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 november 1991.

1.2. Bij brieven van 20 juni 2013 en 28 augustus 2014 dient de verzoekende partij aanvragen in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van

de staatssecretaris) de beslissing waarbij deze verblijfsaanvragen onontvankelijk worden verklaard. Het tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingestelde beroep wordt bij arrest van 21 januari 2016 met nummer X verworpen.

1.3. Bij brief van 30 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een toelating tot verblijf in, op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 16 januari 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 12.09.2017 2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Mongolië

[...]

om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene (B. [D.V.]) haalt in zijn schrijven dd. 30.08.2017 de volgende buitengewone omstandigheden aan:

Betrokkene trad dd. 03.06.2012 te Brussel in het huwelijk met een verblijfsgerechtigde landgenoot [G.S.] in het bezit van onbeperkt verblijfsrecht / F+ kaart. Het echtpaar werd dd. 09.09.2013 ouder van een zoon [S.K.] en dd. 18.01.2017 van een dochter [S.K.]. Betrokkene zou in Mongolië geen banden meer hebben en woont reeds gedurende lange tijd samen met haar echtgenoot in België. In geval van terugkeer naar Mongolië is er geen familie of opvangplaats om in haar verblijf te voorzien. Bovendien zou betrokkene maandenlang op een beslissing moeten wachten, door deze lange termijn zouden de familiebanden worden doorbroken. Het familieleven van betrokkene wordt eveneens beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). De echtgenoot werkt op voltijdse basis waardoor hij onmogelijk zijn echtgenote naar Mongolië kan vergezellen. In geval van een terugkeer naar Mongolië zouden haar kinderen moeten worden achtergelaten. Indien de kinderen toch zouden meereizen zou dit eveneens een schending van artikel 8 van het EVRM inhouden wegens verwijdering van de kinderen bij de vader. Betrokkene vraagt zich af hoe de wereld rond te reizen met 2 kleine kinderen zonder haar echtgenoot en zonder enige vaste verblijfsplaats in Mongolië. Gelet op de tewerkstelling van de echtgenoot / vader is een tijdelijke verhuis van het hele gezin eveneens niet mogelijk.

In deze motivering schuilen geen buitengewone omstandigheden die betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D- visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot en kinderen wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat betrokkene vanuit illegaal verblijf een gezin gesticht heeft, garandeert haar geen recht op verblijf en verhindert haar niet om een visum aan te vragen in haar land van herkomst. Betrokkene zal niet voor onbepaalde tijd van haar gezin gescheiden worden, dit betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, zij heeft het recht om achteraf opnieuw naar België te reizen en haar gezin te vervoegen nadat zij bewezen heeft dat haar aanvraag gezinshereniging op basis van Art 10 VW aan de wettelijke voorwaarden voldeed. Het is de vrije keuze van betrokkene of zij alleen wenst te reizen of niet. Haar echtgenoot en kinderen hebben verblijfsrecht in België maar kunnen betrokkene op vrijwillige basis vergezellen. Indien betrokkene ervoor opteert zich te laten vergezellen door haar partner en kind is er zelfs geen tijdelijke scheiding met haar gezin. De kinderen zijn nog zeer jong en niet leerplichtig. Dit element kan mogelijk een gezamenlijke reis vergemakkelijken. Anderzijds wordt het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in

dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen. Haar echtgenoot moeten kunnen instaan voor de opvang van het kind buiten de gangbare crèche uren, of er zelf zorg voor dragen. Hiervoor kan eveneens (indien nodig) beroep worden gedaan op bestaande instanties / organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan binnen de vrienden en familiale kring. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden.

Deze terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)" Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). (...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Frankrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België §43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Dit blijkt duidelijk uit haar verblijfshistoriek. Betrokkene reisde samen met een groep Mongoolse studenten in juli 2011 naar België (in het bezit van een Duits visum) teneinde een taalcursus te volgen in Spa / Wallonie maar daagde niet op. Op 03.06.2012 trad zij vanuit illegaal verblijf (te Brussel) in het huwelijk. Op 20.06.2013 en 08.09.2014 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van art 9bis VW. In het verzoekschrift werd ondermeer aangegeven dat zij 2jaar ervoor naar België gereisd was om een beter leven op te bouwen, dat zij een relatie had met [G.S.] en zwanger was. Op 03.11.2015 werd deze aanvraag geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten. In tussentijd was haar eerste kind geboren. Op 06.11.2015 weigerde betrokkene bij de gemeente deze beslissing te ondertekenen. Betrokkene ging vruchteloos in beroep want op 21.01.2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 160561 de beslissing van de DVZ dd. 03.11.2015. Op 12.09.2017 werd vervolgens de huidige aanvraag gezinshereniging art 10 VW vanuit illegaal verblijf aan de DVZ overgemaakt, zich beroepend op haar gezinsleven waardoor zij niet meer zou kunnen reizen in het kader van een visumaanvraag. In tussentijd was dd. 18.01.2017 het tweede kind geboren. Uit deze verblijfshistoriek blijkt zeer duidelijk dat betrokkene geen medewerking verleende aan de beslissingen van DVZ in het kader van haar aanvraag op basis van art 9bis VW, dat zij verkoos negatieve beslissingen naast zich neer leggen en om een gezinsleven uit te bouwen vanuit illegaal verblijf om zich vervolgens op deze gezinssituatie te beroepen om geen visum gezinshereniging meer te moeten gaan aanvragen in haar land van herkomst. Dit is de zaken op zijn kop zetten. Er mag niet voorbij gegaan worden aan het feit dat betrokkene op geen enkel moment legaal verblijf heeft gehad en zij tijdens dit precair verblijf een gezin heeft gesticht. Een langdurig illegaal verblijf en het uitgebouwde gezinsleven vormen echter geen buitengewone omstandigheden in de zin van art 12 bis VW.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen in plaats van via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst. Ook andere onderdanen van Mongolië worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. De redenering dat betrokkene voor een korte tijd niet kan terugkeren en geen enkele band meer heeft met haar geboorteland gaat niet op. Betrokkene is 26 jaar oud waarvan zij ongeveer 19 jaar in Mongolië verbleven zou hebben. Het is ondenkbaar dat zij in haar land van herkomst geen familie -en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer zou kunnen vergemakkelijken. Het feit dat betrokkene een gezin in België heeft gesticht ontslaat haar niet van de wettelijke verplichtingen en verhinderen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst teneinde de aanvraag in te dienen via de geijkte procédure. Betrokkene heeft haar eigen gezinssituatie gesticht tijdens illegaal verblijf, maar de redenering dat dit een verblijfsrecht zou garanderen zonder aan de bestaande wettelijke verplichtingen van artikel 10 van de Belgische Vreemdelingenwet te voldoen, kan niet worden gevolgd.

In feite was het verblijf van betrokkene op het grondgebied vanaf dag 1 aangetast door bedrog. Betrokkene daagde immers nooit op voor de taal cursus waarvoor zij een visum Kort verblijf verkregen had en had andere bedoelingen met haar visum ('op zoek naar een beter leven', cfr haar raadsman in de aanvraag art 9 bis dd.2013). Betrokkene bevindt zich ten gevolge vandaag in een precarie verblijfssituatie en dient hier nu de gevolgen van te dragen. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de aanvraag vanuit België zou rechtvaardigen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis, 10ter, 12 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Door onvoldoende de buitengewone elementen te onderzoeken en onvoldoende rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

1.

Overeenkomstig de wet heeft verzoekster de mogelijkheid om de aanvraag in België in te dienen indien er buitengewone omstandigheden het verhinderen om terug te keren naar Mongolië.

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij zich bevindt in bijzonder omstandigheden. Verzoekster heeft 2 kinderen in België, haar echtgenoot heeft vast werk in België, en verzoekster heeft geen enkele plaats om te verblijven in Mongolië.

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden, waarvan de echtheid niet in vraag wordt getrokken. De bestreden beslissing overweegt echter dat deze geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die verzoekster zouden verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D-visum gezinshereniging aan te vragen.

In de beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

[...]

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in 62 Vw heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad is niet bevoegd bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht zich in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De raad is wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Aldus is wel degelijk een marginale toetsing mogelijk. De Raad moet onderzoeken of de gemachtigde in redelijkheid

is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de onwettigheid gesanctioneerd als daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu is de beslissing kennelijk onredelijk.

3.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift onder meer een schending van artikel 8 EVRM aan:

“Ingevolge artikel 8 EVRM dient het familieleven van verzoekster, haar echtgenoot, en hun kinderen te worden eerbiedigd.

In geval wordt geoordeeld dat een terugkeer naar Mongolië vereist is om huidige aanvraag in te dienen, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

De echtgenoot van verzoekster heeft een vaste tewerkstelling, en kan aldus onmogelijk mee om verzoekster te vergezellen naar Mongolië. Verzoekster zou aldus alleen moeten gaan.

Indien verzoekster zich alleen naar Mongolië zou begeven, dient zij lange tijd haar kinderen achter te laten. De zeer jonge kinderen zitten in een belangrijke levensfase, waarin een lange verwijdering van de moeder allerm minst aangewezen is, en hoe dan ook in strijd met artikel 8 EVRM.

Indien verzoekster de kinderen – in hoeverre dat praktisch al mogelijk zou zijn – zou mee nemen naar Mongolië, zou dit een verwijdering van de kinderen met de vader betekenen, wat eveneens dezelfde gevolgen betekent en in strijd is met artikel 8 EVRM. Bovendien dient dan nog te worden afgevraagd hoe verzoekster er in zou slagen in haar eentje met twee kleine kinderen de wereld rond te reizen, zonder de aanwezigheid van haar echtgenoot en zonder enige vaste verblijfplaats in Mongolië.

Een tijdelijke verhuis van het volledige gezin, is uitgesloten daar de echtgenoot van verzoekster over een vaste tewerkstelling beschikt. Bovendien is dit allerm minst aangewezen voor de structuur in het leven van de kinderen en hun opvoeding.”

In casu houdt de verplichting om terug te keren naar Mongolië om de aanvraag in te dienen onmiskenbaar een inbreuk in op het privé- en gezinsleven van verzoekster.

De eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster wordt beschermd door artikel 8 EVRM:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Weliswaar is een inmenging toegestaan, doch deze inmenging is niet onbeperkt. Deze dient noodzakelijk te zijn conform art 8 lid 2 EVRM.

Deze inmenging dient proportioneel te zijn. Er dient een afweging te worden gemaakt tussen enerzijds het doel dat met deze inmenging wordt bereikt en anderzijds de mate waarin het gezinsleven door die inmenging wordt geschonden.

In casu is deze volstrekt disproportioneel, hetgeen een inbreuk op artikel 8 EVRM inhoudt.

5.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat de inmenging slechts relatief is, aangezien het maar om een tijdelijke verwijdering gaat, en dat verzoekster naar België terug kan keren zodra zij bewijst dat haar aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Dit is al te kort door de bocht, en houdt geen rekening met de werkelijkheid dat de beslissing maanden, soms zelfs jaren, op zich laat wachten.

De overheid dient met alle elementen rekening te houden. Waar de overheid in haar beoordeling in rekening brengt dat verzoekster slechts “tijdelijk” van het grondgebied wordt verwijderd, houdt de overheid reeds te weinig rekening met het feit dat verzoekster wel degelijk zeer lange tijd van haar echtgenoot en kinderen zal verwijderd zijn. Door de beslissing wordt verzoekster genoodzaakt om haar echtgenoot en twee kleine kinderen voor lange tijd te verlaten. Het is weinig ernstig te beweren dat dit kan opgevangen worden door contact te houden via moderne communicatiekanalen. Het samen zijn tussen ouder en kind is uiteraard onontbeerlijk voor de opvoeding alsook de band die tussen ouder en kind wordt gevormd. Deze inmenging is dermate zwaar dat volstrekt disproportioneel is.

6.

De overheid begrijpt blijkbaar ook dat het lange tijd moeten verlaten van man en kinderen onmenselijk is voor alle gezinsleden, en stelt daarom verder dat de kinderen en de echtgenoot verzoekster kunnen vergezellen naar Mongolië.

Verzoekster heeft in dat kader duidelijk uiteengezet dat dit een onmogelijke optie is, aangezien de echtgenoot van verzoekster over vast werk beschikt. In het kader van de aanvraag werd trouwens de arbeidsovereenkomst alsook loonfiches voorgelegd, zodat de overheid hiervan zeker op de hoogte was.

Door te stellen dat de echtgenoot verzoekster zou kunnen vergezellen, wordt geen enkele rekening gehouden met het gegeven dat de echtgenoot van verzoekster werkt.

De bestreden beslissing maakt op geen enkele manier melding van het feit at de echtgenoot van verzoekster werkt, terwijl dit wel degelijk als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd.

In die omstandigheden heeft de bestreden beslissing geen rekening gehouden met alle aangevoerde elementen, zodat de beslissing niet daadkrachtig is, en reeds daarom voormelde bepalingen schendt.

De bestreden beslissing vertrekt blijkbaar vanuit de verkeerde premisse dat de echtgenoot van verzoekster haar zou kunnen vergezellen, terwijl verzoekster als buitengewone omstandigheid heeft aangegeven dat dit onmogelijk is.

De enige manier dat de echtgenoot van verzoekster haar zou kunnen vergezellen, is door zijn arbeidsovereenkomst op te zeggen. Niet alleen is dit volstrekt onredelijk, bovendien zou dit veroorzaken dat verzoekster – die nu aan alle voorwaarden voor de gezinshereniging voldoet – plots niet meer aan de voorwaarden zou voldoen, aangezien het hebben van een vaste arbeidsovereenkomst een noodzakelijke voorwaarde is voor het bekomen van een verblijfsrecht.

De bestreden beslissing gaat er volledig verkeerdelijk van uit dat de echtgenoot van verzoekster haar zou kunnen vergezellen. Dit is om bovenvermelde reden duidelijk niet het geval.

Verzoekster zal hoe dan ook lange tijd van haar echtgenoot worden gescheiden. Indien de kinderen in België blijven, dan wel verzoekster vergezellen, zullen zij hoe dan ook in elk van de gevallen steeds van 1 van hun ouders worden gescheiden.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het volledige gezin samen naar Mongolië kan reizen, is de motivering niet daadkrachtig.

Er zal dus steeds hoe dan ook scheiding zijn tussen bepaalde familieleden, hetgeen een inbreuk op artikel 8 EVRM uitmaakt. Waar conform artikel 8 EVRM een inmenging op het privéleven weliswaar mogelijk is, dient deze de marginale toets te doorstaan. In casu is deze inmenging evenwel volstrekt disproportioneel.

Een van beide ouders zal hoe dan ook lange tijd verstoken zijn van elk fysiek samenzijn met diens kinderen en partner.

Door onvoldoende rekening te houden met de aangevoerde buitengewone omstandigheden en de feitelijke omstandigheden, worden voormelde bepalingen geschonden.”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

[...]

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 3bis. [...]

§ 4 In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.

§ 5 [...]

§ 6 [...]

§ 7 In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenoot van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag in beginsel moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In casu beriep de verzoekende partij, als echtgenote van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht, zich in haar aanvraag op deze laatste bepaling om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen diende de verwerende partij bijgevolg na te gaan of de verzoekende partij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich niet aangeeft dat een door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zij geeft wel aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing waarbij haar gezinsleven in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De verdere bespreking van het middel valt samen met de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven in België met haar echtgenoot en kinderen. De verwerende partij betwist in haar beslissing het ingeroepen gezinsleven niet. Ook de Raad ziet geen reden om dit gezinsleven in vraag te stellen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, meer bepaald de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

In haar aanvraag, meer bepaald in kader van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, beriep de verzoekende partij zich op een gezinsleven in België met haar echtgenoot en twee nog zeer jonge kinderen, die hier verblijfsgerechtigd zijn. Zij wees erop dat een langdurige scheiding van deze gezinsleden een verbreking van de gezinsbanden inhoudt. Zij riep in dat de echtgenoot haar niet kan vergezellen omdat hij een vaste tewerkstelling in België heeft en de kinderen niet langdurig kunnen worden gescheiden noch van hun moeder noch van hun vader. Zij achtte een tijdelijke verhuis naar het

herkomstland ook niet aangewezen voor de kinderen, omdat de kinderen structuur in hun leven en hun opvoeding nodig hebben.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoekende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven in België en in dit verband een belangenafweging heeft doorgevoerd. De verwerende partij wijst erop dat de verplichting de aanvraag via de geëigende weg in te dienen, met name bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het land van herkomst, niet inhoudt dat zij voor onbepaalde tijd van haar gezin wordt gescheiden. Het betreft slechts een tijdelijke verwijdering, waarbij zij haar gezin in België opnieuw kan vervoegen nadat zij heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De verwerende partij wijst er vervolgens op dat het de eigen keuze is van de betrokkenen of de verzoekende partij alleen reist dan wel of zij zich laat vergezellen door haar gezinsleden. De verwerende partij ziet geen hinderpalen voor de kinderen om hun moeder te vergezellen, nu deze nog zeer jong zijn en nog niet leerplichtig. Daarenboven, en in ieder geval, aanvaardt de verwerende partij ook nog geen buitengewone omstandigheid, of een schending van artikel 8 van het EVRM, indien er een tijdelijke scheiding is van de gezinsleden. Zij stelt dat het hoger belang van de kinderen nog niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder en dat een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder nog niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als gezin. Er kan in deze situatie volgens haar contact worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Indien de kinderen de verzoekende partij niet vergezellen, acht de verwerende partij het ook mogelijk voor de vader om alleen in te staan voor hun opvang buiten de gangbare uren van de kinderopvang of er zelf zorg voor te dragen. Zij is van mening dat de vader hiervoor, indien nodig, een beroep kan doen op de bestaande instanties en organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan op de eigen vrienden- en familiekring. De verwerende partij houdt in haar belangenafweging verder ook rekening met het gegeven dat de verzoekende partij een gezin in België heeft gesticht in illegaal verblijf en dat haar verblijf in België vanaf de eerste dag was aangetast door bedrog, waar zij een visum kort verblijf verkreeg voor een talencursus waarvoor zij nooit opdaagde. Zij hield er ook rekening mee dat de verzoekende partij weigerde haar medewerking te verlenen aan een eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook dat zij reeds een verwijderingsbeslissing naast zich neerlegde. De verwerende partij wijst er nog op dat de verzoekende partij ongeveer 19 jaar in haar herkomstland heeft verbleven en het ondenkbaar is dat zij aldaar geen familie- en kennissenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken.

Uit de voormelde motivering volgt dat de verwerende partij het ingeroepen gezinsleven en de tewerkstelling van de echtgenoot in België niet betwist. Wel oordeelt zij dat dit in casu nog niet maakt dat artikel 8 van het EVRM wordt miskend indien de aanvraag om gezinshereniging moet worden ingediend bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland. Een buitengewone omstandigheid op deze grond wordt niet aanvaard. Hierbij heeft de verwerende partij ook geoordeeld dat wel degelijk kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in haar herkomstland nog tijdelijk terecht kan bij familie of vrienden. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden in haar betoog dat de verwerende partij niet zou betwisten dat zij nergens nog een plaats heeft om te verblijven in haar herkomstland. Zij brengt ook geen concrete argumenten naar voor die wijzen op het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling inzake de nog bestaande banden met het herkomstland.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij te kort door de bocht gaat door voor te houden dat het enkel gaat om een tijdelijke scheiding en dat dit geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Zij wijst erop dat het in de werkelijkheid kan gaan om vele maanden, zo niet jaren. De gemachtigde van de staatssecretaris kon er evenwel in redelijkheid op wijzen dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat zij haar aanvraag moet indienen bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland, hetgeen op zich slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent. Deze beslissing verhindert haar geenszins om terug het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De bestreden beslissing, die enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid en niet naar de gegrondheid van de aanvraag, houdt op zich niet in dat de verzoekende partij definitief van haar gezinsleden in België wordt gescheiden. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Wat de tijdelijkheid van de verwijdering betreft, moet ook worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer een verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt

getroffen én betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, met tweemaal drie maanden. Van een scheiding van onbepaalde tijd of van 'jaren' is dan ook geen sprake. Het is niet kennelijk onredelijk om een scheiding van deze duur als tijdelijk te omschrijven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze tijdsduur tot gevolg heeft dat de gezinsbanden worden verbroken.

De verzoekende partij stelt nog dat het contact tussen haar en haar gezinsleden niet zomaar kan worden opgevangen door contact via de moderne communicatiekanalen en dat het samenzijn van ouder en kind onontbeerlijk is voor de opvoeding van het kind en de band tussen ouder en kind. De verzoekende partij toont met dit betoog echter niet aan dat haar recht op gezinsleven wordt geschonden door de bestreden beslissing. Het gegeven dat een fysiek samenzijn niet volledig kan worden vervangen door een contact via de moderne communicatiemiddelen, al dan niet gepaard gaande met tijdelijke bezoeken, toont nog niet aan dat het niet mogelijk is om de gezinsbanden te onderhouden of dat de zorg voor en de opvoeding van de kinderen gevaar zouden lopen. Zij toont met haar betoog ook nog niet aan dat het kennelijk onredelijk is waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de zorg voor en de opvoeding van de kinderen ook tijdelijk door één ouder kunnen worden opgenomen, zonder dat dit dan het hoger belang van het kind hoeft te schaden.

De verzoekende partij houdt bovendien onterecht voor dat zij noodzakelijkerwijze wordt gescheiden van haar kinderen. Zij betwist niet dat deze nog zeer jong en nog niet leerplichtig zijn, zodat deze haar ook kunnen vergezellen. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor dat zulks niet in redelijkheid mogelijk zou zijn.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte uitgaat van de premisse dat haar echtgenoot haar kan vergezellen en dat deze door het voor te stellen dat de partner en de kinderen kunnen meegaan naar Mongolië geen rekening houdt met de tewerkstelling van haar echtgenoot. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat de verwerende partij de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft weergegeven, en hierbij ook melding heeft gemaakt van de tewerkstelling van de echtgenoot in België. De verzoekende partij houdt dan ook ten onrechte voor dat hiervan op geen enkele manier melding wordt gemaakt. Een verdere lezing van deze beslissing leert bovendien dat de verwerende partij niet zozeer uitgaat van de premisse dat de echtgenoot haar kan volgen naar het herkomstland, maar wel van mening is dat het de vrije keuze is van de betrokkenen of de verzoekende partij al dan niet alleen reist. Zij heeft hierbij overwogen dat indien ervoor wordt geopteerd dat de echtgenoot in België blijft, al dan niet met de kinderen, dit nog niet leidt tot een schending van het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij de tewerkstelling van de echtgenoot wel degelijk in rekening heeft gebracht, maar van oordeel is dat indien omwille van deze reden de echtgenoot verkiest in België te blijven, dit niet volstaat voor een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk of onevenwichtig karakter van deze beoordeling niet met concrete argumenten aan. Zij betwist de motivering ook niet dat haar echtgenoot, indien deze met de kinderen in België blijft, op zich voor de kinderen zal kunnen zorgen en hierbij voor zover nodig een beroep kan doen op de in België ter beschikking staande instanties van kinderopvang of op familie en/of vrienden. Het voorgehouden argument dat de echtgenoot van de verzoekende partij zijn job dient op te geven om de verzoekende partij (tijdelijk) te vergezellen naar het land van herkomst, is bovendien – en ten overvloede – hypothetisch en wordt geenszins ondersteund door een begin van bewijs of door concrete argumenten. Bovendien wordt niet concreet aannemelijk gemaakt dat een tijdelijke scheiding van de gezinsleden een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook geenszins aantoonde dat haar echtgenoot (en eventueel de kinderen voor zover deze haar niet vergezellen) haar niet kunnen komen bezoeken tijdens de behandelingsperiode van haar aanvraag vanuit Mongolië. Zoals eerder vastgesteld, wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt dat de indeling van het gezinsleven de vrije keuze van de betrokkenen behelst. Niets houdt de echtgenoot van de verzoekende partij tegen om zijn wettelijke vakantie op te nemen en deze in Mongolië te spenderen, samen met zijn gezin.

De verzoekende partij herhaalt de uiteenzetting in haar aanvraag waarom volgens haar het gezinsleven een buitengewone omstandigheid vormt. Hiermee toont zij evenwel nog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris enig aspect ter zake niet of onvoldoende in rekening heeft gebracht, kennelijk onredelijk heeft gehandeld of haar persoonlijke en gezinsbelangen op disproportionele wijze heeft miskend.

De Raad houdt er, net zoals de gemachtigde van de staatssecretaris, ook rekening mee dat de verzoekende partij en haar partner, op het ogenblik dat zij het gezinsleven in België opbouwden, wisten of dienden te weten dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De verzoekende partij weerlegt dit gegeven niet. Zij betwist het motief in de bestreden beslissing ook niet dat zij enkel door bedrog het Belgische grondgebied heeft kunnen betreden, zij haar medewerking weigerde bij een eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij een eerdere verwijderingsbeslissing naast zich neerlegde.

De Raad treedt het bestuur bij in zijn stelling dat de thans bestreden beslissing op zich enkel een tijdelijke verwijdering inhoudt, waarbij de verzoekende partij zich kan laten vergezellen door haar kinderen die nog zeer jong en nog niet leerplichtig zijn. Voor zover de echtgenoot, al dan niet met de kinderen, in België blijft voor zijn werk, kunnen de gezinsleden via de moderne communicatiemiddelen tijdens de tijdelijke scheiding in nauw contact blijven, zodat de gezinsbanden niet worden verbroken (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De beide ouders kunnen aldus ook betrokken blijven bij de opvoeding van de kinderen. Er dient ook te worden vastgesteld dat, indien ervoor wordt geopteerd om de kinderen in België te houden, geen aanwijzingen voorliggen dat de echtgenoot van de verzoekende partij de zorg voor en de opvoeding van deze kinderen niet voor zijn rekening kan nemen, indien nodig door een beroep te doen op de verschillende bestaande vormen van kinderopvang of familie en vrienden wanneer hij moet werken, derwijze dat ook in deze situatie niet blijkt dat de zorg voor en de opvoeding van de kinderen als dusdanig in het gedrang dreigen te komen. In deze omstandigheden maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de continue aanwezigheid van de beide ouders noodzakelijk is opdat de zorg voor de kinderen verzekerd zou zijn of om te voorkomen dat de belangen van haar kinderen zouden worden geschaad. Concrete argumenten worden in dit verband niet aangebracht.

De Raad besluit dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Een miskennis van het hoger belang van de kinderen wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke en gezinsbelangen van de verzoekende partij of een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

2.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezinsbelangen van de verzoekende partij, en het hoger belang van de betrokken kinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect dat haar gezinssituatie kenmerkt niet of onvoldoende in rekening is gebracht en evenmin dat de elementen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, foutief of kennelijk onredelijk zijn beoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een miskennis van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.6. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel door het nemen van de bestreden beslissing zou zijn geschonden, maar dat ook wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. De verzoekende partij zet in casu niet uiteen op welke wijze de artikelen 9bis, 10ter en 12 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen over de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS